

Vilma! Most!

(mese 5-11 éveseknek)

Ottó, ha csak tehetett, a járművek forgalom felé eső oldalán ült, amikor szüleivel utazott. A családnak nem volt autója, miért is lett volna: se Apa, se Anya nem tudott vezetni. Ottónak, fővárosi kisfiúként, aki a tizenhatodik kerületben lakott, muszáj volt buszra ülnie, ha a kertvárosból a betonrengetegbe vitte az útja. És ez gyakran megtörtént. Ő volt ugyanis a kitalálója a délutáni vándorutaknak, amelyek arról szóltak, hogy órákon keresztül különböző járműveket váltogatva koslattak Budapesten. Ez a céltudatos csellengés volt a kedvenc időtöltése. Ha tehetett volna, bölcsi helyett is vándorutazott volna. Bárhova. Mindenhova.

Eleinte babakocsiból nézte a forgalmat, majd a ház kapujának rácsai előtt állva. Tetszettek neki a száguldó járművek, a villogó, ám hangot ki nem adó rendőr- meg mentőautók és az örökösen bevetésre kész tűzoltókocsik – amelyeknek még a hangját is elviselte. Kis kezeit a füleire szorítva védekezett. A robogókat és motorokat nem kedvelte, a biciklisek jelenléte meg nem érdekelte. A HÉV-vel megbarátkozott, bár úgy érezte, mindig túl nagyot kell felfele vagy lefele lépni a lépcsőin. A vonaton úgy ült, hogy lássa az ajtókat, nem mintha azok túl sokszor kinyíltak volna a Déli és a Kelenföldi pályaudvar között. A mozgólépcsőkkel és a metrókkal összehaverkodott. Repülőn is ült párszor és néhányszor hajókázott. No meg persze volt otthon kismotor, roller és futóbicikli. Pedálozni még nem tudott.

Villamosról nem véletlenül nem esett szó eddig. Pedig ennek a történetnek Ottó mellett a másik főszereplője egy villamoslány. Vilma a neve. Négy éve került Budapestre, akkortájt, amikor Ottó született. Lány lévén szoknyát szeretett volna viselni, pörgőset, mely a szivárvány minden színében pompázik. De senki nem gyártott ekkora méretet. Szomorúságnak adta a fejét.

Éppen ekkor szállt fel rá Ottó, az egyik vándorútja alkalmával. Meglátta a bánatos villamoslányt.

- Milyen sápadt vagy! Fáj valamid? – szólította meg.
- Nem sápadtság ez, hanem szomorúság. És igen, fáj. A szívecském. Az szokott ilyenkor fájni, nemde? Nem tudom pontosan hol van az nálam, de ez a nagy szomorúság biztos mind ott lakik. Szivárványszoknyát szeretnék...

Ottó gondolkodóba esett. Nagyon szeretett volna segíteni. Kicsike lévén, tudta, hogy kétszer olyan ügyesnek kell lennie, mint a felnőtteknek. Felhők gyülekeztek, beborult az ég, az eső is csepegni kezdett, és fogytán volt a gondolkodási idő is. Lassan indulni kellett haza. Ekkor felcsillant Ottó szeme. Kitalált valamit! Varázsmondókázni kezdett:

- Ess eső, ess! Csak egy kicsit ess! Most meg aztán hess! Napocskácska less! Szivárványszoknyát fess!

Másodperceken belül szivárvány jelent meg az égbolton.

- Vilma! Most! – kiáltotta el magát Ottó.

A villamoslány elindult a szivárvány felé. Átment alatta, és láss csodát: a szivárvány eltűnt az égről, és Vilmára ragadt. Ma is büszkén hordja. És a világon egyedül csak Ottó tudja, hogy került rá a szoknya. De ő nagy titokőrző.

(mese)